EXTRA NUMMER

VAN HET

SAMARANGSCH ADVERTENTIE-BLAD.

Zaturdag 8 September 1860.

LANDMAIL BERIGTEN,

loopende tot 25 *Julij* 1860.

POLITIEK OVERZIGT.

Onmiddelijk na de bijeenkomst der tweede kamer heeft de heer *van Hoevell* verlof verzocht den minister te vragen; 1°. de overlegging van een document, houdende regeling van de suikerkultuur, en 2°, de overlegging van stukken en overeenkomsten, betrekkelijk het suiker-contract van Pangka, dat volgens geruchten bij gunst is uitgegeven.

De minister heeft die stukken overgelegd, welke in handen eener commissie zijn gesteld, die er rapport over uitbrengen zal.

Vervolgens zijn de beraadslagingen over de spoorwegen aangevangen, die nog voortduren. Waarschijnlijk eindigen zij met de aanneming van het geheele ontwerp. Reeds is art. 1, het beginsel van den aanleg van spoorwegen voor rekening van den staat bevattende, aangenomen, na verwerping van een amendement van den heer *Thorbecke* c. s, waarvan de strekking was, om alvorens tot staatsspoorwegen te besluiten, eerst nog eene proef te nemen met de particuliere industrie, door tot de aanvraag van concessien de algemeene concurrentie uit te lokken.

De memorie van beantwoording van het wetsontwerp betreffende de regterlijke organisatie is ingekomen; er loopt echter een gerucht, dat de kamer na de behandeling van het spoorweg-ontwerp uiteen zal gaan, en dat het ontwerp regterlijke organisatie niet meer in deze zitting behandeld zal worden.

ALGEMEEN OVERZIGT.

De Oostersche aangelegenheid begint meer en meer op den voorgrond te komen. Reeds vroeger spraken wij van ongunstige tijdingen uit Syrie, doch toenmaals scheen het alsof daarin veel overdrevens was, dat met voordacht door dagbladen, der Turksche regering vijandig, verspreid werd. Sedert eenige dagen echter begint men tot de overtuiging te komen, dat hetgeen daar in den laatsten tijd gebeurde, alles behalve opgesmukt is voorgesteld. Immers men wordt bijna dagelijks overstelpt door verhalen van gruwelen, door de Drusen op de Maronitische Christenen gepleegd. Er zijn schrikwekkende bijzonderheden bekend geworden. Het heeft al den schijn, alsof er een algemeene zamenspanning der Mohamedanen tegen de Christenbevolking in het Oosten bestaat. En daarbij komt de magteloosheid van het Turksche gouvernement, die zoo groot is, dat zelfs geen Europisch korps van 3 of 4000 man genoegzaam zou zijn om de orde te herstellen. De zaak is zeer ernstig, ernstiger welligt dan op dit oogenblik begrepen wordt. Men beschuldigt namelijk Frankrijk en Rusland, dat beiden door geheime agenten de Drusen en Maroniten tegen elkander in het harnas hebben gejaagd, met het doel, om in de bloedige veten van deze half wilde volken tusschenbeiden te komen, als een begin van ver uitziende plannen tegen den *zieken man*. Of zij die dit beweeren, gelijk hebben, kan alleen de tijd leeren. Zooveel is echter zeker dat Engeland het bereids met Frankrijk eens is over het zenden van een leger naar Syrie, dat die troepen, zoo niet geheel, dan toch grootendeels door Frankrijk zullen worden geleverd. Rusland en Oostenrijk nemen hiermede genoegen, terwijl van den prins-regent van Pruissen, die zich niet te Berlijn bevindt, het antwoord nog ontvangen moet worden op Frankrijks voorstellen. Het is echter niet te denken, dat deze zich niet aan de zijde der mogendheden zal scharen. Men wacht echter op de toestemming der Porte voor die interventie. Wil dit zeggen dat die interventie niet plaats zal hebben, indien die toestemming achterwege blijft? Want de Porte zal die tusschenkomst ongetwijfeld liever niet zien. Het ligt intusschen voor de hand, dat zoo de mogendheden, in weerwil van de Turksche regering, tot de interventie denken, over te gaan, deze wel toegeven moet en op den koop toe *bonne mine à mauvais jeu* zal maken; want hoe zou zij zich verzetten kunnen tegen hetgeen de vijf mogendheden ten haren aanzien besluiten? Er zal voorts eene overeenkomst worden geteekend waarbij de aard der interventie zal worden bepaald.

De gruwelen in het Oosten gepleegd, hebben, zoo veel is zeker, een grooten knak toegebragt aan het behoud der zelfstandigheid van het Ottomanische gebied. Voor hen die de Porte onder zekere voogdij willen plaatsen of nog verder willen gaan, is de kans thans gunstiger dan ooit. Hiermede zij evenwel niet gezegd, dat vooreerst de zaken daartoe zullen komen. De weg schijnt echter, zoo als wij zeiden, al meer en meer gebaand te worden.

In Oostenrijk blijven de zaken steeds kritiek, ook hebben de redacteurs der dagbladen te Weenen zoo pas aanzegging van de politie gekregen, om zich niet in te laten met redeneringen over de competentie van den rijksraad, niet te spreken, van eene grondwet, geen wetgevend karakter te verlangen voor de provinciale vertegenwoordigers, enz. enz.

De staat van zaken in Hongarije blijft op den duur ongunstig. Ook in Polen moet zich weder eene volksbeweging openbaren.

Sedert eenigen tijd was er in de dagbladen sprake van eene bijeenkomst van den prins-regent van Pruissen en den keizer van Oostenrijk te Toeplitz. Het schijnt dat die bijeenkomst met de daad zal plaats hebben en dat de koningen van Beijeren en Saksen er deel aan zullen nemen. De *Köln. Ztg.* trekt reeds nu te velde tegen het denkbeeld, als zou deze bijeenkomst kunnen leiden, om Oostenrijk zijne niet Duitsche landen te waarborgen.

De *Elberfelder Zeitung* meent uit eene goede bron eenig licht te kunnen verspreiden over de tegenwoordige wederzijdsche positie der Pruissische en Oostenrijksche regeringen. Volgens dat blad komt die positie eigenlijk hierop neder, dat er tusschen de beide kabinetten, voor zoover het de algemeene Duitsche politiek betreft, thans werkelijk eene bepaalde overeenstemming bestaat en dat zij, sedert hunne wederkeerige toenadering, alle daaraan ondergeschikte kwestien, om zoo te spreken, langzamerhand hebben laten rusten. Wel is waar, met het oog op eene algemeene Duitsche politiek blijft de militaire bondsconstitutie nog altoos een gewigtig punt, hetwelk tot zeer uiteenloopende gevoelens tusschen beide mogendheden aanleiding geeft; doch blijkbaar gaat Pruissen uit van het denkbeeld, dat die kwestie des noods spoedig genoeg en als van zelve tot eene oplossing kan komen, terwijl alle onderhandelingen over dit onderwerp voor het oogenblik toch tot geen bepaald resultaat zouden leiden, zoodat het niet raadzaam is om de thans bestaande betere verstandhouding met Oostenrijk daardoor in gevaar te brengen. Eindelijk wordt hierbij nog de opmerking gemaakt, dat de Duitsche middenstaten binnen kort gezamenlijk eenige voorstellen zullen doen, die uitsluitend tot strekking hebben om het in de kwestie der militaire bondsconstitutie zooveel mogelijk tot eene voldoende overeenstemming tusschen de bondsstaten te brengen; doch men vreest dat die poging weinig kans heeft op een goeden uitslag. Naar men toch in de diplomatieke kringen verzekert, berusten die voorstellen hoofdzakelijk op het denkbeeld van de gezamenlijke Duitsche strijdkrachten in drie afdeelingen te splitsen, en van zulk een grondslag schijnt Pruissen, althans voor het oogenblik, niets te willen weten.

Overigens trekt het in Duitschland bovenal de aandacht, dat bij de thans plaats gehad hebbende verkiezingen voor de tweede kamer in Saksen, niet weder de Oostenrijksgezinden, maar voor de groote meerderheid mannen der liberale partij, ja, zelfs verscheiden bepaalde en algemeen als zoodanig bekende voorstanders der Duitsche-nationale-vereeniging zijn gekozen; en dit valt te meer in 't oog, daar door de partij van het ministerie von Beust al het mogelijke was aangewend, om zoodanige keuzen te beletten.

In Keurhessen nemen de protesten tegen de nieuwe grondwet met den dag toe.

In de stad Hamburg is door de volksvertegenwoordigers een nieuwe, door den Senaat voorgedragen grondwet behandeld. Zij onderscheidt zich zeer gunstig van de bestaande grondwet en verwekt bij de reactionairen in Duitschland groote ergernis. Reeds is het ontwerp door de burgervergadering aangenomen en men hoopt, dat alsnu aan de oneenigheid, die er sedert lang te dier zake bestond tusschen den Senaat en de Burgerschap, en bij gevolg ook onder de bevolking, voor goed een einde zal worden gemaakt. Evenwel blijft het nog de vraag, wat de heeren van den Frankforter Bondsdag, die zoo pas aan Keurhessen de constitutie van 1852 hebben opgedrongen, zullen zeggen.

De koning van Zweden zal, als koning van Noorwegen, den 20sten dezer te Frondkjelm met veel plegtigheid worden gekroond.

De Napelsche kwestie is in de laatste dagen niet veel van gedaante veranderd, en niemand kan met eenige waarschijnlijkheid voorspellen wat de afloop van de tegenwoordige beweging aldaar wezen zal. Garibaldi heeft eenige dagen geleden een even onverwacht als stout besluit genomen. De kuiperijen moede van eene partij, die de onmiddelijke aansluiting bij Sardinie wil doordrijven, waardoor hij in al zijne operatien belemmerd werd, liet hij den agent der Sardinische regering, den heer La Farina, arresteren, met last om te zorgen, dat hij binnen het uur den Siciliaanschen bodem verlaten had. Natuurlijk dat hem dit te Turin zeer kwalijk genomen wordt. Hij bekreunt zich daarover echter volstrekt niet, en schijnt vast besloten te hebben te beletten, dat Sicilie zich aan Sardinie verbindt, vóór geheel Italie vrijgemaakt zal zijn. Waarschijnlijk zal een van de eerste gevolgen van zijn maatregel wezen, dat de oorlog tegen Napels nu met meer kracht doorgezet zal worden. Althans volgens eene dépêche uit Genua van 21 dezer, had hij aan het hoofd van 600 man Palermo, ter zee verlaten, zonder dat men wist waarheen. Volgens een gerucht, dat echter nog zeer bevestiging vereischt, was hij op de kust van het vasteland van Napels aan wal gestapt.

Wat de gebeurtenissen te Napels zelf betreft, valt in het algemeen aan te merken, dat de van daar ontvangen berigten nog altijd zeer onvolledig zijn en volstrekt geen onvoorwaardelijk geloof verdienen. Onlangs is de camarilla, die maar niet schijnt verwijderd te kunnen worden, er in geslaagd, een soort van beweging onder de troepen uit te lokken, ten behoeve van de oude orde van zaken. Het scheen zelfs als of dit oproertje wezenlijk op eene vernietiging van de pas ingevoerde constitutie zou uitloopen, toen de koning persoonlijk tusschen beiden kwam, verklaarde zich aan de grondwet te zullen houden en het ministerie, dat reeds zijn ontslag had ingediend, bewoog aan het bestuur te blijven. Ziedaar wat met eenige zekerheid kan gezegd worden. Overigens wij herhalen het, moet alles wat men uit Napels hoort, met wantrouwen worden ontvangen en het eenige wat men uit allerlei verwarde en tegen elkander indruischende berigten kan opmaken, is, dat èn bij het leger èn bij de marine een slechte geest heerscht en dat de troon van de Bourbons, in weerwil van al de concessien des tegenwoordigen konings, op dit oogenblik nog even waggelend staat als voor 14 dagen.

In Belgie heeft het ministerie een schitterende overwinning behaald. Zoowel in den senaat als in de kamer van gedeputeerden, is de wet tot afschaffing van de gemeente accijnsen met groote meerderheid aangenomen. De bevolking is met dit besluit zeer ingenomen en geeft van die vreugde blijk, door demonstratien tegen de woelingen van eene partij, die gaarne de aansluiting bij Frankrijk zou zien. Ook is de 29ste verjaardag van de troonsbeklimming van koning Leopold met veel luister en geestdrift gevierd.

NEDERLAND.

— De overland post, loopende tot 24 Mei, is den 14den Julij hier te lande aangekomen.

— De weêrsgesteldheid hier te lande, ofschoon thans niet meer guur of koud, is nogthans niet fraai te noemen. De weinige warme dagen waarin wij ons mogten verheugen, hebben schrikbarende onweders ten gevolge gehad, waaronder Zeeland en Overrijssel nog al geleden hebben. Voor den landbouw acht men deze weêrsgesteldheid zeer gunstig en ook over het algemeen verwacht men een vrij gunstigen oogst.

— Wij vernemen, dat het Z. M. den koning heeft behaagd, op voordragt van den minister van kolonien twee maatregelen te bekrachtigen, welke voor de toekomst van onze O. I. bezittingen, voor de ontwikkeling der nijverheid aldaar en vooral voor het lot van de afstammelingen der Europeanen van hoog belang zijn.

De eerste betreft de oprigting eener ambachts- of industrieschool te Soerabaija, welke zich zoo snel ontwikkelende stad de hoofdzetel der nijverheid van Nederlandsch-Indie mag genoemd worden. Die school, waar teoretisch onderrigt om niet of tegen zeer lage retributie zal gegeven worden aan allen die het verlangen, zal, wat betreft de opvoeding, in naauw verband staan met het jongens-weeshuis, dat te Soerabaija wordt opgerigt, en wat de praktische vorming aangaat, met den rijksconstruktie-winkel en de rijksfabriek van stoom- en andere werktuigen.

De tweede maatregel is van meer algemeene strekking en beeft ten doel om, bij alle eenigzins belangrijke garnizoenen of genie werken, zoowel op Java als op de buitenbezittingen, voor afstammelingen van Europeanen, de zoogenaamde inlandsche kinderen, de gelegenheid te openen tot het aanleeren van eenige ambachten, als daar zijn het kleêr- en schoenmaken, het geweermaken, smeden, timmeren, metselen, zadel-, tuig- en wagenmaken, steen- en pannenbakker, verwen, enz. enz. Jongelingen tusschen twaalf en achttien jaren zullen zich daartoe kunnen aanmelden en eene opklimmende maandelijksche toelage genieten Die aansluiting aan het leger zal hen tevens aan orde, tucht en arbeidzaamheid gewennen.

» Men mag zich vleijen dat door deze maatregelen velen tot goede machinisten, opzigters, ambachtslieden, enz gevormd en gevolgelijk tot nuttige en geachte lieden opgeleid zullen worden, of wel het leger in Indie zullen versterken."

— Het beeft Z. M. den koning behaagd bij besluit van 22 Junij jl., n°. 69, den luitenant-kolonel bij het Ind. leger Smits, thans met verlof hier te lande, wegens zijnen betoonden moed bij gelegenheid der eerste expeditie naar Boni, te vereeren met eene eeresabel. Dit wapen is zeer prachtig; het gevest is zwaar in het vuur verguld, prijkt met de konings kroon van zilver omgeven met lauwertakken, het lemmet is gedamasceerd met goud en daarop zijn de woorden gegrift »*koninklijk eereblijk voor betoonde dapperheid*" Deze prachtsabel bevindt zich in eene mahoniehouten kist. Gisteren mogt de luit. kol. Smits die door tusschenkomst van het departement van kolonien ontvangen. Er is bepaald dat hij dit wapen bij alle diensten moet dragen.

— Naar men verneemt werd den 12den dezer te *Bronbeck* de eerste steen gelegd van het hotel der invaliden van het leger in Neerlands-Oost-Indie.

— Weder is een detachement vreemde militairen, welke zich op de bepaalde voorwaarden bij de koloniale dienst hebben verbonden, van Harderwijk naar Gouda vertrokken, ten einde bij het depôt van het 2de reg. infanterie te worden geéquipeerd en uitgerust, zullende zij daarna worden ingedeeld bij de veldbataillons van dat corps te Vlissingen in garnizoen en aldaar dienstdoende, tot dat zij naar Oost-Indie zullen vertrekken

Uit 's Bosch zijn er weder 5 gedeserteerd.

— Wij vernemen uit eene geloofwaardige bron, dat de heer Stieltjes voor zijne commissie en zending naar Oost-Indie ontvangen zal eene som van f 15,000 voor uitrusting en den overtogt; en gedurende zijn verblijf in Indie een maandelijksch inkomen van f 1250, hetwelk begint met den dag der inscheping of het vertrek uit het vaderland.

— Van dezelfde zijde, waarvan wij de bijzonderheden, nopens het vergaan der stoomboot *Malabar* (die wij in ons vorig nommer mededeelden) ontvingen, ontvangen wij den 9den het volgende extract uit een brief van denzelfden schrijver, gedagteekend Point de Galle 5 Junij:

» Eindelijk zullen wij dan toch in ernst heden middag 4 uur van hier vertrekken met het stoomschip *Peking*, komende met passagiers van Bombay, bestemd naar Singapore. Sedert mijn vorig schrijven heb ik u thans nog mede te deelen, dat het de duikers gelukt is eenige passagiers-goederen uit het geheel onder water zittende wrak der *Malabar*, op te visschen en was ik zoo gelukkig mijne beide koffers met alle mijne kleederen, terug te krijgen, nadat die 9 à 10 dagen onder zand, steenkolen en roestwater gelegen hadden. Alle lakensche, wollen en zijden stoffen, alsmede mijne boeken zijn totaal verstikt en niet meer te gebruiken.

» De agenten dezer stoomboot-maatschappij willen aan geen der passagiers voor het verlorene bij de schipbreuk der *Malabar* de geringste vergoeding geven en hebben ook geweigerd onze verblijfkosten alhier te betalen, waarom in eene vergadering der passagiers een proces verbaal tegen gemelde compagnie is opgemaakt en geteekend, om te Londen te dienen, ten einde de *P. en O. Steam Navigation Company*, te Londen eenigzins billijker jegens de schipbreukelingen gestemd te maken."

— Z. M. heeft *benoemd*, als eervolle belooning ter zake der gedurende de jaren 1858 en 1859 in het Palembangsche plaats gehad hebbende krijgsverrigtingen, tot ridders 4de kl. van de Militaire Willemsorde, de fuseliers *P. Talke* en *H. H. Delebar*, beiden van de infanterie in Oost-Indie; voorts in Oost-Indie: bij het leger, tot 2de luits bij de art. de kadets *J. F. Kielstra, B. A. H. Arentzenius, F. H. Julius, C. M. Gude, J. E. Biljardt, J. Koper, A. Hijnekamp, A. J. M. Willemse, G. Scheltema, A. M. P. Krijger, H. Adama van Scheltema, J. C. F.* baron *van Heerdt, J. A. Broese van Groenou, P. F. Vreede, D. H. Niepce, D. J. H. Schäfer* en *G. A. G. M. Carlier*, allen herkomstig van de milit. academie, bij de landm.; tot offic. van gez. 3de kl. de kweekelingen *C. L. van der Burg, G. Karssen, H. J. van der Weide, A. T. Prijn, A. J. van der Burg, J. W. Gouda Quint, J. Goslings, C. C. Couwenberg, C. T. J. W. Osterloh, C. H. E. Deelken, W. K. F. Hartsteen, S. P. van Weezel* en *H. H. Diepernik*; — *overgeplaatst* den 2den luit. der inf. in Oost-Indie, *W. F. K. R. Weber*, thans à la suite van het kol. werfdepôt en gedetacheerd bij het 1ste reg. inf. in zijnen rang en anc. bij de inf. hier te lande, en hem benoemd tot 1sten luit. bij het 1ste regiment; — *eervol ontslagen* den luit. ter zee 2de kl. *A. F. van Suchtelen*, dienende in Oost-Indie.

ENGELAND.

In de clubs der tories zijn allerlei geruchten in omloop van ministerieele veranderingen. Zoo werd o. a. gezegd dat lord Palmerston zijn ontslag zoude indienen Volgens andere geruchten zoude de heer Gladstone het kabinet verlaten en als kanselier der schatkist door den secretaris van staat voor binnenlandsche zaken, sir G. Cornewal Lewis vervangen worden, terwijl eerstgenoemde in plaats van lord Elgin postmeester generaal zoude worden. Een derde gerucht luidt dat de heer Gladstone in de plaats van den hertog van Newcastle, die met den prins van Wallis naar Canada is vertrokken, met het departement van kolonien belast zoude worden.

Het zijn echter niets meer dan geruchten.

— Terwijl de *Times* aan hare vijandige gezindheid jegens Rusland lucht gaf, toen prins Gortschakoff met zijne bekende schets voor den dag kwam over den rampzaligen toestand des Christenen in Turkije, en de Porte alstoen geen warmer verdediger heeft gevonden dan in dit orgaan, vervalt het thans, sedert de gebeurtenissen in Syrie, in zware beschuldigingen tegen de Porte. Dit blad geeft nu te verstaan, dat het niet langer zoo kan blijven, vermits het duidelijk gebleken is dat de Porte zich aan hare verpligtingen zoekt te onttrekken, en te veel op Engelands bescherming heeft gesteund. Indien echter de Turksche regering aan hare pligten te kort heeft gedaan, dan mag men van Engeland verwachten, dat het den zijnen zal weten te vervullen en de Porte noodzaken zal om hare verbindtenissen gestand te doen.

In een later artikel over de aangelegenheden in Syrie, zegt de *Times* dat er onmiddelijk handen aan het werk moeten worden geslagen, en wanneer dit gebeurt, dan nog weet men niet wat ons de aanstaande week voor de deur staat. Alvorens eenige hulp op de bedreigde oorden aankomt, is het mogelijk, dat niet alleen alle dorpen in Syrie, maar ook geheel Azie met bloed gedrenkt wordt. Stammen, die eeuwen lang onder het protectoraat der Europesche mogendheden geleefd hebben, kunnen door de verschrikkelijke uitbarsting van het fanatisme van den aardbol verdwijnen. Vervolgens treedt de *Times* in een onderzoek der vraag, wat gedaan moet worden om voortaan zoodanige gruwelen te voorkomen. Mogen wij toezien, vraagt zij, dat Aleppo, Damascus, Jeruzalem, en welligt alle steden tot Bagdad, voor de Christenen gesloten worden, nadat de Christelijke bevolking, die er woont, vermoord zal zijn? En toch zal dit gebeuren, en zelfs nog meer dan dit, tenzij Engeland besluit om krachtdadig op te treden, en hoofdzakelijk tegen de Drusen, Arabieren en de Turksche autoriteiten, die in verstandhouding zijn

met die roovers. 't Is waar, Fuad pacha gaat met troepen naar Syrie, maar deze commissaris heeft geen voldoende krijgsmagt om het kwaad tegen te gaan; buitendien schijnt uit het gedrag van eenige Turksche officieren bij gelegenheid der gruwelen te blijken, dat zij weinig of niets vermogen op de dweepzieke bevolking. Indien, zegt de *Times* ten slotte, mogt blijken dat de Porte niet in staat is om de rust in Syrie te herstellen, dan is de tijd gekomen om te overwegen, of de halve Maan niet lang genoeg geheerscht heeft in gindsche streken en of de Christelijke natien zich niet met elkander moeten verstaan over de toekomst van dat ongelukkige land.

FRANKRIJK.

Men behoeft nu niet meer te twijfelen aan eene toenadering tusschen de drie Noordsche mogendheden ten opzigte der Italiaansche en vooral der Napelsche kwestie. Het is waar, daaromtrent zijn tusschen het drietal nog geene formele nota's gewisseld of geteekend, maar dit neemt niet weg dat op die punten tusschen haar op dit oogenblik de beste verstandhouding bestaat. Sedert het Weener-kabinet bij dat van St. Petersburg iets heeft laten doorschemeren van de opwerping eener Poolsche kwestie, is dit laatste langzamerhand tot de in Oostenrijk gehuldigde beginselen en denkbeelden omtrent de zaak van Sicilie toegetreden. Zooveel is althans zeker, dat het met de beide andere bedoelde mogendheden eene verklaring zal afleggen, waarin de houding van Piemont afgekeurd, en de regten der Napelsche monarchie erkend worden. Inmiddels zullen de ernstige gebeurtenissen in het Oosten welligt er iets toe bijdragen om eene meerdere toenadering tusschen Frankrijk en Engeland tot stand te brengen. Tot nu toe gaat ons gouvernement in Syrie in volle overeenstemming met Engeland te werk en wie weet, of zelfs de toebereidselen tot eene expeditie derwaarts niet onder medewerking van laatstgenoemde mogendheid worden gemaakt.

— De *Moniteur* meldt dat de sultan van Turkije den volgenden brief aan den keizer heeft gerigt, onder dagteekening van 16 dezer:

»Ik stel er prijs op dat Uwe Majesteit wete met welk eene diepe smart ik de gebeurtenissen in Syrie vernomen heb, en dat Uwe Majesteit overtuigd zij dat ik al mijne krachten zal aanwenden, om in die streken de orde en veiligheid te herstellen, de schuldigen wie zij ook zijn, gestreng te straffen en regt aan allen te doen wedervaren. Ten einde er geen twijfel overblijve ten aanzien der bedoelingen van mijne regering, zoo heb ik die gewigtige zending opgedragen aan mijn minister van buitenlandsche zaken, wiens beginselen bij Uwe Majesteit bekend zijn."

— De Fransche bladen schijnen thans in last ontvangen te hebben om in de aangelegenheden van de Levant, het voorbeeld van de *Nord* te volgen. De *Patrie*, de *Pays* en de *Constitutionnel* verbreken namelijk gelijktijdig het stilzwijgen over de vreeselijke gebeurtenissen waarvan de Libanon het tooneel was, en die het leven van al de Christenen in Syrie in gevaar brengen. Al de tot dus ver uit die gewesten aangekomen brieven, bevestigen de gruwelen die door de Drusen en Turken gepleegd worden. De bijzonderheden die deze brieven behelzen zijn huiveringwekkend. Zoo schrijft o. a. de heer Rousseau, chef van de zending der jezuiten in Syrie, dat 1200 Christenen, die in een bosch, op vier mijlen afstand van Saida, gevlugt waren, door de Drusen omsingeld werden, die het bosch aan de vier hoeken in brand staken en ieder die vlugten wilde ombragten, zoodat geen enkel der Maronieten aan de slagting ontkwam. In de omstreken van Saida, zoo meldt de heer Rousseau verder, zijn de wegen bovendien met de lijken der Christenen als bezaaid, die bij de heerschende hitte de lucht verpesten en achtereenvolgens door een legio honden worden verslonden. Hij vond op een enkel plek de gevierendeelde lijken van twaalf monniken en vier leeken. De prelaat Boutros en 1500 zijner gemeentenaren werden van al hunne bezittingen beroofd. Zijn groot-vicaris, diens zuster en broeder werden vermoord. De heer Rousseau noemt eene vrouw, die met hare drie kinderen op den openbaren weg door een der Drusen werd overvallen; hij dwong haar eene zittende houding aan te nemen en slagtte toen de drie kinderen op hare knieen. Een geestelijke werd met vijf kinderen, die hij naar Saida geleidde, gruwzaam omgebragt; de kinderen werden letterlijk in stukken gescheurd. Op een aantal plaatsen werden de Christenen door de Drusen genoodzaakt om hun graan te maaijen, te dorschen en in de schuren te bergen; hierna werden zij allen vermoord. In het kort, het is een ware verdelgingsoorlog.

— Z. M. de koning der Nederlanden heeft den keizer betuigingen van condoleantie doen toekomen wegens het overlijden van prins Jérôme.

— Bij de lijkplegtigheid van prins Jérôme bevond zich ook de jeugdige kapitein Bonaparte, kleinzoon van den overledene, als zijnde een afstammeling uit zijn eerste huwelijk. Men zegt, dat de kapitein, in weerwil van zijn ernstig verlangen, bij zijn grootvader niet kon toegelaten worden gedurende zijne laatste oogenblikken; maar op bevel des keizers is hem bij de begrafenisplegtigheid eene gereserveerde plaats in het Hôtel der Invaliden op de tribune voor de leden der familie toegewezen.

— Men verneemt, dat mevrouw Bonaparte Paterson, eerste echtgenoote van wijlen prins Jérôme, zoowel ten behoeve van hare kinderen als van zich zelve, in oppositie is gekomen tegen de in het testament aangewezen erfgenamen. De keizerlijke familie, die haar en hare kinderen reeds het regt had toegekend om den familienaam Bonaparte te dragen, zal nu ook omtrent een tweeden door haar ingestelden eisch in overleg moeten treden.

— De wet, waarbij de dotatie der civiele lijst vastgesteld wordt, heeft eene som van 1,500,000 frs beschikbaar gesteld, waarover de keizer naar goedvinden kan beschikken ten behoeve der leden van zijne familie. Het millioen, dat aan prins Jérôme toegewezen was, wordt dus weer ter beschikking gesteld van den keizer, die voornemens moet zijn daarmede prins Napoleon te doteren.

— De heer Charles Dupeuty, die na den veldtogt in Italie, belast was met de opsporing er in het archief te Milaan aanwezige brieven van Napoleon I, is hier teruggekomen. Hij heeft aldaar een aantal belangrijke documenten gevonden. Een volumineuse reeks van brieven van Napoleon I ligt nog te Weenen in bewaring, doch tot nu toe is het uiterst moeijelijk geweest, met den inhoud daarvan bekend te worden.

TURKIJE.

Brieven uit Beyruth hangen een treurig tafereel op van den stand van zaken in den Libanon. Het blijkt dat de telegrafische dépêches zoo overdreven niet waren, als latere berigten dit deden veronderstellen. Er hebben namelijk zeer bloedige en herhaalde gevechten plaats gehad tusschen de Christenen aan de eene, en de Drusen, Turken en neere andere inlandsche volksstammen aan de andere zijde. Het dorp Zahlé was daarvan hoofdzakelijk het tooneel. Het werd door Ismaïl-Attrach, aan het hoofd van 2500 man aangevallen; hij werd teruggeslagen met een verlies van 72 man. De Christenen vervolgden hem en leverden den volgenden dag (16 Junij) in de vlakte van Kob-Elias bataille, waarbij zij den vijand een ontzettende afbreuk deden; bijna 2/3 van het korps van Ismaïl-Attrach werd bij die gelegenheid vernietigd. Twee dagen daarna (Maandag 18 Junij) ontving hij evenwel versterking en hernieuwde den aanval op het dorp, slaagde er in de eerste huizen te bereiken, stak ze in brand, maar werd den 19den, na een verwoed gevecht met 't blank geweer, met groot verlies tot op twee uren afstand van Zahlé terug geworpen. Toen verzamelde Ismaïl-Attrach een geheel leger en deed voor de derde maal een aanval op het dorp, aan het hoofd van 20,000 man. De Christenen streden als wanhopigen, maar ook de vijand was niet aan het wijken te brengen, alhoewel reeds 1500 Drusen en Turken gesneuveld waren. Ten slotte had er eene algemeene bestorming van het dorp plaats; de Christenen vochten als leeuwen, velden nog 1000 vijanden neder, zoodat toen een achtste van de geheele strijdmagt van Ismaïl-Attrach buiten gevecht was gesteld; maar zij werden door de overmagt verpletterd en verlieten met een gedeelte hunner gezinnen het dorp, dat door den vijand werd verbrand en eene plundering, waarbij hij voor eene waarde van meer dan drie millioen piasters buit maakte. Het seminarium der Jezuiten werd verbrand nadat eenige monniken en leerlingen die zich er in bevonden, vermoord waren. De Fransche vlag die op het seminarium wapperde, genoot de onderscheiding van een afzonderlijken brandstapel. Dat de strijd in en om Zahlé zoo hevig is geweest laat zich daardoor verklaren, dat dit het voornaamste, zoo niet het eenige goed verdedigbare punt der Christenen was; de val van Zahlé brengt alle de Christenen van den Libanon en zelfs van geheel Syrie in het grootste gevaar.

Brieven uit Aleppo melden eveneens dat de Christenen aldaar aan de ergerlijkste mishandelingen bloot gesteld hebben. Daar de autoriteiten zelve deze gruwelen uitgelokt hadden, hebben de consuls tot nu toe geen de minste genoegdoening kunnen verwerven.

— Aan latere berigten ontleenen wij nog het volgende:

Wij hebben een overzigt gegeven van de gebeurtenissen, waarvan de Libanon het tooneel is. Sedert zijn wederom een aantal brieven uit den Libanon, uit Beyruth en Saida ontvangen, die den val van Zahlé bevestigen en den stand van zaken voor de Christenen als wanhopig schetsen. Een onnoemlijk aantal dorpen zijn door de Drusen en de Turken verbrand, terwijl de groote steden geen wijkplaats voor de inwoners en vlugtelingen bieden, daar de autoriteiten gemeene zaak maken met de vijanden der Christenen. In geheel Syrie wordt een verdelgingsoorlog tegen hen gevoerd; allerwege worden niet slechts de weerbare mannen, maar ook de vrouwen en de kinderen en in het bijzonder de geestelijken vermoord. Alleen in de omstreken van Saida en in die plaats zelve, zijn 1500 à 1800 Christenen omgebragt. Noch te Beyruth noch te Damascus achten zij zich meer veilig en dat hunne vrees maar al te zeer gewettigd is, blijkt reeds uit het feit, dat de gouverneurs van beide plaatsen verklaard hebben dat zij over geen genoegzame krijgsmagt beschikken, om de Christenen tegen het naderend en zeer dreigende gevaar te beschermen; op denzelfden dag waarop zij die verklaring aflegden, zond de een 500 en de ander 400 man met de noodige artillerie naar Zahlé, ten einde de Drusen en Turken de behulpzame hand te bieden, voor het geval dat hun aanval op het aanzienlijke dorp weêr mogt worden afgeslagen. Daar de Drusen evenwel, gelijk gemeld, de zege bevochten, bleven de regeringstroepen op een geringen afstand van Zahlé werkeloos in hunne legerplaats. De consuls zijn magteloos, en hunne vertoogen bij de hoogste autoriteiten des lands worden met schijnheilige verzekeringen beantwoord.

De vrees, die de Christenen te Damascus hadden, dat ook zij op hunne beurt de slagtoffers zouden worden van het fanatismus der Muzelmannen, is maar al te zeer verwezenlijkt. Den 9den Julij is die stad het tooneel van een vreeselijk bloedbad geweest. Men raamt het aantal daar vermoorde Christenen op ongeveer 500. Zelfs de vreemde consuls zijn niet ontzien, met uitzondering van den Engelschen. Hunne woningen werden verbrand, de Amerikaansche consul werd gekwetst en de Nederlandsche verloor het leven. Even als te Beyruth en in meer andere plaatsen het geval was, hebben de Turksche autoriteiten eene onverschoonlijke zwakheid aan den dag gelegd. Men voegt er bij, dat in alle steden aan de kust, zelfs te Beyruth, een paniek heerscht, die dan ook zeer verklaarbaar is. De Christenen durven de stad niet meer verlaten; de kanselier van het Fransche consulaat legt eene buitengewone energie aan den dag; Abd-el-Kader verleent hem alle mogelijke hulp, met 1200 onder zijne bevelen staande Algerijnen.

De tegenwoordigheid der vreemde oorlogsschepen, heeft te Beyruth voorloopig verdere rampen voorkomen. De inwoners verlaten echter bij duizenden de stad.

De schout-bij-nacht Laroncière le Nourry brengt overal, waar dit mogelijk is, hulp aan.

De *Donau Zeitung* bevestigt dat twee Oostenrijksche oorlogsschepen naar Syrie zullen vertrekken, om in gemeenschap met de schepen van andere mogendheden werkzaam te zijn ter bescherming van de aldaar gevestigde vreemdelingen.

BELGIE.

Het wetsontwerp tot afschaffing der gemeentelijke accijnsen, is door den senaat met 37 tegen 15 stemmen aangenomen, terwijl de kamer van afgevaardigden zich met 65 tegen 25 stemmen vereenigd heeft met de door den senaat daarin gebragte wijzigingen. De wet is reeds door den *Moniteur* afgekondigd. De voornaamste bepalingen er van komen op het volgende neder:

De accijnsen zijn afgeschaft en mogen door de gemeenten niet weer worden ingevoerd (art. 1.)

Ten einde de aanzienlijke te korten goed te maken, die hierdoor in de stedelijke kassen zullen ontstaan, wordt een gemeentefonds opgerigt, waarin gestort worden 40 pCt van de onzuivere opbrengst der posterijen; 75 pCt van de invoerregten op de koffij; 35 pCt. van de rijks-accijnsen op den wijn, brandewijn, het bier, azijn en de suiker. (art. 2)

Alle gemeenten, zonder onderscheid, zullen eene vergoeding bekomen. Terwijl de steden, waar de accijnsen geheven werden, een remboursement zullen ontvangen, dat gelijk staat aan de gemiddelde opbrengst dier belasting gedurende de drie laatste jaren, verdeeld de wet het overschot van het gemeentefonds onder de overige gemeenten, naar verhouding van hetgeen zij aan grondbelasting, aan personeel en aan patentregt opbragten (artt. 3 en 13).

Het gemeentefonds zal uit den aard der zaak toenemen, en alle gemeenten, zoowel de plattelands als de steden, zullen bijgevolg hare inkomsten, tegelijk met de algemeene consumtie des lands zien toenemen.

Dit is het beginsel der wet. Om nu de middelen tot dekking van het te kort te vinden, zullen de rijks-accijnsen op het bier, den brandewijn en de suiker vermeerderd worden. De accijns op den brandewijn is bepaald op fr. 2.45 c per hectoliter, en op fr. 2.35c. wanneer daarbij gebruik is gemaakt van drooge vruchten en siroop (artt. 5, 6 en 7). Op het bier en den azijn wordt de accijns, bepaald bij de wet van 2 Augustus 1822, gebragt op fr. 4 in plaats van fr. 2 05 (art 8)

Ten opzigte der suiker is het minimum der driemaandelijksche opbrengst gesteld van fr. 1,125,100 op fr. 1,300,000. De accijns is bepaald per 100 kilo's op fr. 48 op de vreemde suiker en op fr. 42 op de inlandsche. Het verschil van fr. 6 is dus in stand gehouden (artt. 9—12).

Wat den wijn en vreemden brandewijn aangaat, zoo is bepaald dat de accijns, krachtens de overeenkomst den 29sten Mei 1860 tusschen onze regering en die van Frankrijk gesloten, voortaan niet geheven zal worden bij den invoer in de steden, maar aan de grenzen. Die faculteit was uitdrukkelijk gereserveerd bij artikel 2 der conventie van 18 April 1859.

Intusschen heeft de Belgische regering zich verbonden om den accijns op de Fransche wijnen en Brandewijn niet te brengen boven fr. 31.80 per hectoliter op den wijn, niet boven fr. 59 per hectoliter op den brandewijn (van 50 graden), en niet boven fr. 71 per hectoliter op de likeuren.

Laatste Berigten.

BINNENLAND.

— Naar men verneemt, zullen Zr. Ms. oorlogschepen *Vice-Admiraal Wassenaar*, *Evertsen* en *Zeeland*, bij hunne komst te Malta bevel ontvangen naar Syrie te stevenen, ten einde in zamenwerking met de andere Europesche mogendheden aan de woede der Drusen tegen de Christenen paal en perk te stellen. Zr. Ms. transportschip *Heldin*, liggende te Nieuwe Diep, zou met spoed naar Malta vertrekken om ammunitie en leeftogt voor het eskader over te voeren, en onmiddelijk terugkeeren om een tweeden voorraad te Willemsoord in te schepen met gelijke bestemming derwaarts.

— De vier zendeling-leeraren, die den 18den in de algemeene vergadering van het Nederlandsch Zendeling-Genootschap in hunne ambtsdieniag zijn bevestigd, hebben den 22sten in eene openbare zitting van de alhier gevestigde *Vereeniging tot bevordering der Zendingszaak* eene afscheidsrede gehouden. Nadat de voorzitter de bijeenkomst met eene korte toespraak had geopend, betrad de eerste der genoemde zendelingen, C. *Poensen*, het spreekgestoelte en vestigde hoofdzakelijk de aandacht op de waarde en den indruk van het afscheidsuur voor hem en zijne medebroeders. De tweede der bevestigden, *A. Schwarz*; sprak voornamelijk over de rooping van den zendeling en de daaruit voortvloeijende verpligtingen; waarna zijn derde ambtgenoot C. J. v. d. *Liefde*, in korte, maar schoone trekken eene schets leverde van de natuurtooneelen zijner toekomstige standplaats, de Minahassa in Menado, terwijl hij tevens uit eene vergelijkende beschouwing van den vroegeren en tegenwoordigen toestand der aldaar wonende Alfoeren aanleiding nam om een opwekkend woord tot de hoorders te rigten. De vierde zendeling *A. Visser*, hield eene toespraak, die meer bepaaldelijk ten doel had om de aanwezigen tot verdere belangstelling in de zaak aan te sporen en ook namens zijne ambtsbroeders een woord van dankbetuiging te rigten tot het bestuur van het Genootschap, zijne gewezen medekweekelingen, de leden der Vrouwen Hulp-Zendelingsvereeniging en verdere belangstellenden.

Nadat de president ten slotte het viertal nog een aandoenlijk vaarwel toegeroepen en hun afstredenden leermeester, den heer *H. Hiebink*, op eene waardige wijze toegesproken had, werd door de talrijke opgekomen menigte een opzettelijk voor deze gelegenheid vervaardigd lied aangeheven, waarmede deze plegtigheid een einde nam.

— In de fabriek van den heer Gilles Grevink te Amsterdam is een zilveren tafelmiddelstuk vervaardigd van kolossalen omvang en uitvoerige kunstbewerking. Het geheele stuk heeft ongeveer eene mans lengte. Het plateau of voetstuk van gebruineerd zilver, zal omstreeks drie voet lang en twee voet breed zijn; uit het midden van het plateau rijst een kokosboom, aan wiens voet drie metzilveren beeldjes geplaatst zijn, die den koophandel, de geregtigheid en de nijverheid voorstellen. De bewerking dezer beeldjes, die door zuiverheid van lijnen en schoone teekening uitmunten, is overheerlijk. Ter halverhoogte van het geheele kunstwerk komen uit den kokosboom nederhangende bladeren voort, daar boven is een prachtige kristallen schaal aangebragt, een eind hooger zijn aan den stam branches verbonden, wier uiteinden tot candelabres dienen. Op den top bevindt zich een fantaisie-beeldje, dat insgelijks een candelabre in de hand houdt. Dit prachtig kunstproduct, dat eene groote waarde heeft, is bestemd voor een O.-I. hoofdambtenaar en zal hem door de overige ambtenaren worden aangeboden; de ringen (ten getale van 33), welke zich aan den kokosboom bevinden, stellen het getal jaren voor, dat hij in O.-I. werkzaam was.

— De beruchte Lola Montes, gravin van Landsfeld, is op 4 dezer te New-York, aan de gevolgen eener beroerte overleden.

BUITENLAND.

Gisteren verklaarde de *Morning Post*, dat reeds den 10den dezer eene overeenkomst tusschen de Drusen en Maronieten was gesloten. Heden (15) wordt dat berigt — op zich zelf om meer dan ééne reden vreemd en schier ongeloofelijk — in zooverre bevestigd, dat de Turksche gezanten te Londen en te Parijs eene dergelijke verklaring hebben afgelegd, met de bijvoeging dat Fuad-pacha desniettemin zal voortgaan met het nemen van maatregelen, ter voorkoming van verdere botsingen van dien aard en dat de schuldigen gestraft zullen worden.

Daaruit blijkt dus, hetgeen trouwens verwacht werd, dat de Porte, zeer zeker op aansporing van Engeland, al wat mogelijk is doen zal, om de gewapende tusschenkomst van Frankrijk noodeloos te maken. De vraag is nu, wat de Fransche regering besluiten zal. Te oordeelen naar dépêches uit Marseille, schijnt men te moeten aannemen, dat zij haar plan zal doorzetten, want men verneemt daaruit, dat te Marseille, te Toulon en in Algerie bevelen ontvangen zijn, om onmiddelijk de troepen, voor de expeditie bestemd, te embarkeren. Reeds zouden het 5 en 13de regiment van linie daartoe uit het kamp van Chalons naar Toulon vertrekken. Ook de *Constitutionnel* laat doorschemeren, dat de Fransche regering het er niet bij laten zal.

— Berigten uit Rome melden, dat die stad rustig is, maar dat men te Benevente een contrecoup vreesde van het gebeurde te Napels. De generaal Goyon zal den 5den Aug. naar Frankrijk vertrekken.

— In de zitting van het Engelsche Lagerhuis op gisteren heeft lord John Russell, in antwoord op den heer Griffit verklaart dat de Napelsche troepen Sicilie hebben ontruimd.

De koning van Sardinie, verklaarde lord John Russell wijders, had een gedelegeerde naar Garibaldi gezonden; men wist niet met welk doel.

— De *Great Eastern* is den 28sten Junij te New-York aangekomen, waar het schip onder een buitengewonen toevloed van nieuwsgierigen, zonder veel moeijelijkheden, in het dok het anker heeft laten vallen. De grootste snelheid, welke de *Great Eastern* heeft bereikt bedraagt 333, de minste 254 Engelsche mijlen per dag. De eigenaars van de *New York Illustrated News* hebben aan den kapitein en de officieren van de *Great Eastern* een banket aangeboden.

— De keizer van Oosten rijk is gisteren namiddag ten 4 ure te Töplitz aangekomen en feestelijk ontvangen. Overal zijn Oostenrijksche, Boheemsche, Pruissische, Saksische en Beijersche vlaggen uitgestoken.

— Den 24sten dezer is de prinses Wilhelm, te Berlijn bevallen van eene prinses.

Handelsberigten.

Rotterdam, 24 Julij.

Terwijl de Italiaansche kwestie sedert onze vorige meer en meer op den achtergrond kwam, en men reeds de hoop voedde, het daardoor geschokte vertrouwen spoedig weder geheel te zien herstellen, werd op eenmaal deze hoop verijdeld door de gebeurtenissen in Syrie. Deze houden thans de algemeene aandacht gespannen en doen — met het oog op de gewapende interventie van Frankrijk en andere mogendheden, waartoe dezelven welligt aanleiding zullen nemen — den loop der politiek op nieuw niet minder gerustheid te gemoet zien. De teruggang der FONDSEN *en de beperkte omzet in* KOLONIAAL WAREN *geven hieraan de duidelijkste blijken.*

De houders der laatste blijven evenwel in het algemeen zeer vast gestemd en willen niet toslaten dan tot goed geconvineerde prijzen, welke ook voor de meeste artikelen ter voorziening in dringende behoeften worden ingewilligd. KOFFIJ *vooral heeft zich goed staande gehouden en werd zelfs hier en daar voor dringende behoeften met 38½ en 39 c. betaald. Door de houding der verkoopers op 39 c. blijft de omzet echter beperkt; terwijl voor 38½ c. zoowel voor binnen- als buitenland goede vraag bestaat.* SUIKER *blijft ook vast; doch zoowel koopers als houders willen thans eerst de maatsch. veiling afwachten, waardoor de omzet niet belangrijk was.* THEE *onveranderd; de flaauwe stemming te Londen heeft hier nog geen merkbaren invloed gehad.* RIJST *met weinig omgang, daar de meeste houders niet tot de tegenwoordige prijzen willen afgeven.* SPECERIJEN *blijven zeer lusteloos. De handel in* KATOEN *is niet noemenswaardig. Te Liverpool zijn Oost-Ind. soorten ook zeer gedrukt en hebben de prijzen eene dalende strekking.*

In HUIDEN *vond hier een tamelijke omzet plaats, zijnde verscheidene partijen te zamen 5000 stuks Buffel- en 1000 stuks Runder afgedaan. Te Londen begint de Ledermarkt zich reeds te herstellen van den schok der plaats gehad hebbende faillissementen; daar het blijkt dat het daardoor veroorzaakte verlies grootendeels door de banken en wisselhandelaars zal worden geleden.* BANCA-TIN *tot f 79½ aangeboden.*

Van elk ongeteekend artikel in het Samarangsch Advertentie-Blad voorkomende, hetwelk geen bloote nieuwstijding of aankondiging bevat is de schrijver voor de wet.

J. H. DE GROOT.

Gedrukt en Uitgegeven bij de Groot, Kolff & Co., Samarang.